

ПРЕПИСКА СВЕТОЗАРА ПЕТРОВИЋА

АКАДЕМСКА КЊИГА
НОВИ САД

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ
ОГРАНАК САНУ У НОВОМ САДУ

САДРЖАЈ

Мада су издавачи наслова "Преписка Светозара Петровића" Огранак САНУ у Новом Саду и "Академска књига", стицајем срећних околности, ово је згодна споменица поводом шездесете годишњице Филозофског факултета, која се обележава ове године. Светозар Петровић (1931-2005) био је један од најзначајнијих професора овог факултета и један од највећих зналаца у областима југословенске и српске науке о књижевности, а такође и они са којима се дописивао.

То су била времена без телефона и интернета. Писма су писана руком, механичком машином, а има и оних насталих на компјутеру. Прво одабрано написано је 1959, а последње 2003. Са многима се академик Петровић дописивао по двадесет, тридесет година, а преписка и време трајања сложени су по личностима: Чедомил Вељачић (1959-1965), Младен Лесковац (1963-1988), Иво Тартаља (1967-1998), Драгиша Живковић (1963-1981), Александар Тишма (1969-1993), Мирослав Пантић (1969-1977), Сретен Марић (1970-1982), Миодраг Павловић (1971-1975), Зденко Лешић (1975-2003), Јован Ћулум (1975-1994), Владета Јеротић (1975-1976), Милорад Павић (1975-1976), Боривоје Маринковић (1975-1994), Предраг Палавестра (1977-1995), Новица Петковић (1988) и Васко Попа (1990).

Ову корисну и лепу књигу приредила је Радмила Гикић-Петровић, супруга Светозара Петровића, која нам је рекла да је то само део пребогате кореспонденције коју је он водио. Њена жеља је била да кроз одабана писма осветли део професорове новосадске академске каријере, односно људе који су му били и колеге и пријатељи.

У ФОКУСУ

Садржина писама која је Светозар Петровић размењивао са бројним знаменитим личностима, углавном су пословног-академског карактера и тичу се универзитетске праксе. Те епистоле, међутим, садрже и многе пасаже из приватног живота, које одсликавају дух времена друге половине 20. века и сву сложеност међуљудских односа. Како рече рецензенткиња ове књиге Горана Раичевић, ова преписка сведочи о "јучерашњем свету". То је и прича о "временима када није било Болоње, када су професори били професори, а студенти-студенти, када су професори ретко делили десетке, а студенти хрлили за знањем, а не за бодовима".

Занимљиво је, на пример, читати као Александар Тишма и Бошко Петровић наговарају Светозара Петровића да из Загреба пређе у Нови Сад. Такође и извештаје Драгише Живковића и Боривоја Маринковића који пишу Петровићу (тада на стипендији у САД) о страшној љубавној афери са физичким обрачуном, која је потресала Филозофски факултет. Актери су били један велики песник и професорка, којој је претило изbacивање са посла. Пошто је прича деликатна, употребљене су угласте заграде и имена су изостављена. За објављивање свих писама Радмила Гикић-Петровић је добила сагласност аутора или њихових наследника.

На предстојећој београдској промоцији "Преписке Светозара Петровића" желела је да говори Светлана Велмар-Јанковић, чули смо од приређивачице. Такође и да ће до краја године изаћи друга књига преписке, али са странцима, међу којима су и таква имена попут Јурија Лотмана, Вејна Бута и Алберта Лорда.

Р. Лотина